

KEMENES HENRIETTE

A legkisebb királyfi esete a féllábúval

Kificamodott, mondta, tekintetét hideg vizes borogatásként megdagadt bokáján nyugtatva. Puffadt volt és feszesen sima, világos orgonaszínű, úgy nézett ki, mint egy nagyobbacska stresszlabda. Legszívesebben szétnyomkodtam volna, hogy oldja már ki belőlem is a felhalmozódott feszültséget. De visszafogtam magam. Kificamodott, sóhajtott, mintha a lába, vagy legalábbis a bokája, tőle teljesen független életet élne, hogy neki ebbe beleszólása nincs és nem is lehet, mint a kamaszok, csinál, amit akar, aztán a saját bőréen majd csak megtanulja. Csak gyereket haza ne hozzon. Tapasztalat, tanuló-pénz. Kificamodott, ez olyan, hogy ezen valahogy mindenkinek át kell esnie, mint a bárányhimlőn vagy a hokedlin. Most két hétig pihennie kell. De hogy, mikor annyi a dolog? Rátekertem a gumifáslit, ő felpakolta lábát a sámlira, fejét hátravetette a kosztól és faggyútól kifényesedett fotel háttámláján. Tokájának vékony bőre kifeszítve rezonált lassú szívverésére. A végébe öntöttem az ecetes vizet. Elővettem egy öblös porcelánedényt, kezemre húztam egy pár fehérporos gumikesztyűt, amiből legalább hat tucát hevert a kagyló alatti kartondobozban. A hosszú évek alatt lopkodta ki a kórház laborjából, volt, amelyik már teljesen használhatatlan, annyira kiszáradt. Sosem kérdeztem tőle, hogy miért, hogy mit akarhat ennyivel. Mint egy térképet, kitepíttem magam elé a használati utasítást, aztán kavarni kezdtem a hajfestéket. Az ecset és az edény csengő dallamot produkált, a szoba dohos levegőjében csípős ammóniaszag terjedt szét. Látszik, hogy hozzászokott a vegyszerekhez, mert őt egyáltalán nem zavarta. Nem is bánám, mondta, miközben újságpapírt tűrtem szűrős gyapjúpulóvere nyakába, de nem fejezte be, csak sóhajtott. Nem gyűjtünk rá? Miután felkentem a festéket ritkuló, pihés hajára, a fogason lógó háziköntöse felé mutatott. Tudod, hogy neked ezt nem lenne szabad, de nem hagyta, hogy befejezzem. Felemelte sovány, összeaszalódott mutatóujját, tágra nyitotta üveges, de még most is virgonc szemét, és egy szál cigivel sűrűn barázdált ajkai szorításában, csak annyit mondott, hogy de, igenis mindent szabad. Az ölemben vittem ki a konyhába. Kíélvezve minden egyes slukkot, jólesően és szótlanul dohányoztunk anyámmal a nejlonabroszra könyökölve. Nem is bánám, mondta ki végül mégis, miközben vizes vattát nyomkodtam a hamuzóba és törölgetni kezdtem májfoltos homlokáról a hajfestéket, nem is bánám, ha nem ez lett volna az utolsó lábam.

2017. aug. 31.

KEMENES HENRIETTE (1988, Nagyvárad) a Nagyvárad Állami Egyetem joghallgatója volt, jelenleg a Partiumi Keresztény Egyetemen magyar nyelv és irodalmat tanul. Verset és rövidprózát ír, fordít. Az Élő Várad Műhely tagja. Kinde Annamária-díjas. Ez év májusától a Várad szerkesztőségi titkára

Asszonyállat-monológ

Nézd, ebből az ötletjesből például, anyád töltött káposztát hajtogatott nekem a múltkor, hogy megmutassa, hogyan kell csinálni. Ültünk a lépcsőn, mellettünk a kávé reklámbögrében. Mer' egy igazi nő ez meg az, így és így satöbbi. Gesztikulálás nagyban. Hogy ő tizenhat évesen a hóna alá csapott szakajtókosárból íííígy szórta ne, a tyúkok elé a tengerit. Ííígy, ne! Az í-t jól elhúzta, el a nagyfrancba, közben vastag karjaival hatalmas félköröket rajzolt a levegőbe, a tricepsze, mint egy zuhanó hőlégballon vászna, úgy lobogott a szélben. Tartottam tőle, hogy még a végén szájba vág, itt maradok fog nélkül. Kissé behúzott nyakkal, hunyorgó szemmel néztem, amit ő a naiv csodálat jelének tudott be, és magában helyeselve nyugtázott. Csodáltam is, persze, ezt a töltött káposztából feltörő elragadtatást, a rizszemek közt megbújó lázas indulatot, a lapulevélbe göngyölt hitet, a kuktába zárt lappangó feszültséget, ami majd orgazmikus gejzirként tör a felszínre. Az összeverődő lábasok csengése, mint egy asszonyélet örök háttérmuzsikája. Azt mondta, nem baj, hogy anyám nem tanított meg töltött káposztát csinálni, meg hogy majd ő, bízam csak rá. Szánakozó tekintettel eresztette fejemre hatalmas tenyerét, pár másodpercre teljesen eltakarta fölöttem az eget. Nézett rám, mint az ázott kutyára, mondanom kellett valamit. Semmi baj, válaszoltam, hogy összegyúrte az ötösöm.

2017. aug. 27.

Bl. sc. ap.

Teljes nevével írta alá az átvételi szerződést, kézhez kapta a garancialevelet, és miután a rakodók elmentek (csubukot nem hagyott, még jó, hogy ingyen jár a házhoz szállítás), elégedetten nyugtázta, hogy a nagyszoba falának csak a háromnegyedét foglalja el az egyébként egész falas tévészekrényként reklámozott alapdarab. Még jobb is így, gondolta. A szőnyeg sarkait gondosan a bútor alá nyomkodja, lerágott körmei szabad erő kifejtést engednek a párnás ujjbegyek számára. Szemén át egészen az esztétikai érzéke bugyraiba hatol a zöld fal és a barackmag tónusú PAL-bútor kreálta színhatás, és egyre biztosabb abban, hogy jól döntött. Csapsejtjeit melengeti a látvány, a krómhatású fogantyúk szinte visszakacsintanak. A kábé nyolcvan centinyi megmaradt falrész elég teret hagy az anyósnyelvénynek, úgylátnak az asszony se kommentálhat. Vagy lehet, vásárol egy magas

CD-tartót, átlátszó plexiből, színes ledekkel. Amikor lejár a részlet a szekrényre, eladja a mostani tévét az interneten, ne égesse már magát ezzel a kis szarral, és beszerez egy nagyobbat. Igazi házimozit. Persze, csak az után kezdi árulni a régit, miután már megvan az új, nem akar beletespedni a tévéhiány keltette nihilizmusba, vagy ilyesmi. Előrelátó. Alig várja, hogy holnap beszámolhasson kollégáinak az évszázad vásáráról, arról, hogy ő most tényleg kifogta a nagyhalat. Promóciós termék, így, kövér piros betűkkel. Mert ő nem vágja direkte kukába a postaládába gyömszölt, félig megázott hipermarket-katalógusokat. Mer' hülye, aki. Mivel kiállított darab volt, extra tizenöt százalék esett a már eleve leszállított árból. Ezt kapd ki, apafej, így fogja felvezetni az egészet holnap a cégbe'. Utolsó darab volt, sajna, de átjöhettek majd meccset nézni, kuncog magában. Rárobban utolsó doboz sörére és a sarokülőre dobja magát. Izzadt bőre egybeolvad a műbársony kárpittal. Minden a legnagyobb rendben, minden a helyén, bejött az élet. Nagyon kortyol a szőkéből, felőle most már, mit bánja ő, jöhet a gyerek is.

2017. aug. 12.